

[Oluf Pedersen.]

truet med at ødelægge vort pengevæsen derved, at den i stort omfang har skabt falsk købekraft, hvilket på andre områder har tvunget til gennemførelse af en kreditstramning, som er stærkere, end det ellers ville være nødvendigt, og derved er fremtvunget en højere diskonto, end man ellers ville have fået.

Nu tror jeg forøvrigt, tiden er inde til, at denne kreditstramning lempes, og jeg ville finde det helt ved siden af, om man gik til en kronehævning fremfor at lempe kreditten. Lempelse i kreditten og lavere rente vil øge produktionen og beskæftigelsen, og finansministeren må love mig, at lempelse i kreditten skal gå forud for blot tanken om en kronehævning — arbejdsløshed er jo vor tids største forbandelse.

Det er nødvendigt, at man modvirker prisstigningerne, og det kan ske ved, at man giver importen fri; men statsfinansieringen har skabt dyre kreditvilkår, og det er helt urimeligt, at den danske stat skal låne ud til 2—3 pct., når det koster den det dobbelte. I Norge kan man også låne ud til 2—3 pct., men der koster det ikke staten noget. Jeg synes endvidere, at man, når selve finansudvalgets formand rejser landet rundt og fortæller, at der ødsles med penge til militæret, må tage også dette spørgsmål op til drøftelse i regeringen og her i folkettingen. Jeg tror, at der på dette område kan opnås et tilsvarende stort beløb i besparelser.

Til slut skal jeg samle mine betragtninger over, hvad jeg mener der kan gøres, i nogle få ord.

For det første: hele udenrigshandelen bør liberaliseres; importen bør gives fri, sådan som den har været det før. Det ville bringe de rigtige priser frem. Det er jo helt urimeligt, at staten fordyrer varerne for den arbejdende befolkning for at gavne nogle få. En socialdemokratisk regering kan overhovedet ikke være noget sådant bekendt.

For det andet: afskaf tøjskatten, og lad være med at lave tekstiltold, der efter det

sidste forslag, vi så i toldkommissionen, vil fordyre en jævn families tøjjudgift med 100 kr. om året — allermindst. Det kan man ikke være bekendt.

For det tredje: al statsfinansiering bør afvikles, så vi kan få lavere rente, billigere byggeri og mulighed for en klækkelig skattnedsættelse. Det er naturligvis klart, at så må man erkende fejltagelsen; men man må jo alligevel til slut blive klar over, at det er højfinansens, der stjæler profitten.

For det fjerde: en nedskæring af militærudgifterne, som jo er steget så kolossalt, må det også være naturligt at tage op til drøftelse. De er uproduktive, og jeg synes, de er helt uden forbindelse med vor tids sikkerhedsproblemer, der har rystet selv de store generaler, både i øst og vest, som er klar over, at et virkeligt forsvar, selv for de store lande, er umuligt overfor de nye bomber.

For det femte: hvis vi kan nedsætte skatterne med 1 milliard kr., kan man foretage denne nedsættelse, som man nu mener det vil virke bedst; hvis man gik til en nedsættelse af alle ansatte indkomster f. eks. ved at indrømme *alle* indkomster et fritagelsesbeløb på højde med en jævn arbejdsindtægt både overfor stat og kommune, svarende til pristalsfamiliens direkte skat — ja, så ville det sænke leveomkostningerne med $\frac{1}{10}$ eller 40 points. Dette ville igen automatisk nedsætte alle offentlige udgifter, alle driftsomkostningerne, uden at det gik ud over reallønnen. Dette ville føre til en stigende grundrente, og denne måtte derfor inddrages, for at ikke priserne — og dermed gælden — skulle stige. Inddrages grundrenten derimod, vil den yderligere give et beløb til dækning af offentlige udgifter og medvirke til, at der skabes nye muligheder for skattnedsættelse.

Sagt rent ud: det, jeg foreslår, er lige det stik modsatte af, hvad de fire gamle partier enedes om i 1950—51. Vi burde kunne få flertal for alt det foreslåede her i tinget, omend måske et skiftende flertal. Det er ikke blot en reform, som man snart fra